

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

16 stycznia

№ 5.

Rok 1924.

Treść:	37. Ustawa z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych	53
	38. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 stycznia 1924 r. o poborze drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego	55
	39. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 stycznia 1924 r. o wypuszczeniu Serji I bonów podatkowych	56
	40. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia Serji I-ej 10% pożyczki kolejowej.	56
	41. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1924 r. w przedmiocie zmian kwot pieniężnych w ustawach o sądach przemysłowych i kupieckich obowiązujących w województwach: poznańskim i pomorskim	57
	42. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 31 grudnia 1923 r. w przedmiocie dalszego przedłużenia terminu urzędowania dotychczasowego Zarządu Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie	58
	43. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 grudnia 1923 r. o zmianie granic gmin wiejskich Mrzygód i Włodowice w pow. będzińskim	58
	44. Układ podpisany w Dreźnie dnia 2 maja 1923 roku między Polską a Niemcami w sprawie przedłużenia terminu, przewidzianego w art. 219 Konwencji polsko-niemieckiej, dotyczącej Górnego Śląska, podpisanej w Genewie dnia 15 maja 1922 roku	58
	45. Oświadczenie rządowe z dnia 13 grudnia 1923 r. w przedmiocie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych polsko-niemieckiego Układu, podpisanego w Dreźnie dnia 2 maja 1923 r., w sprawie przedłużenia terminu, przewidzianego w art. 219 Konwencji polsko-niemieckiej, dotyczącej Górnego Śląska, podpisanej w Genewie dnia 15 maja 1922 roku	60

37.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 14 grudnia 1923 r.

o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych.

Art. 1. Organami wykonawczymi władz skarbowych są urzędnicy skarbowi, powołani do spełniania czynności, określonych w artykułach 2 do 4, bądź na mocy przepisu ustawowego, bądź na skutek polecenia, wydanego przez właściwą władzę skarbową w sprawie poszczególniej.

Przepisy art. 3 i 4 niniejszej ustawy mają analogiczne zastosowanie do tych organów wykonaw-

czych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, względnie związków samorządowych, którym czynności, przewidziane w art. 2, zostały zlecone na podstawie ustawy lub rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 2. Zakres działania organów wykonawczych obejmuje:

- a) W dziedzinie podatków bezpośrednich i opłat skarbowych:
 - 1) zbieranie danych, potrzebnych do wymierzenia podatków i opłat,
 - 2) pobór należności,
 - 3) ściąganie zaległości.
- b) W dziedzinie ceł poza miejscem urzędowania urzędów celnych: przeprowadzanie dodatkowej kontroli celnej wewnątrz kraju.

- c) W obu powyższych dziedzinach oraz w dziedzinie podatków spożywczych i monopolów państwowych:
- 1) czuwanie nad ścisłym przestrzeganiem przepisów o podatkach bezpośrednich, opłatach skarbowych, podatkach spożywczych (akcyzach), cłach i monopolach państwowych,
 - 2) śledzenie czynów karygodnych, przewidzianych w przepisach o podatkach, opłatach i cłach, wykrywanie ich i zawiadamianie o nich, właściwej władzy.

Art. 3. Środki, służące organom wykonawczym do spełnienia czynności, określonych w art. 2, są następujące:

- 1) kontrolowanie zakładów handlowych i przemysłowych, podlegających urzędowemu dozorowi skarbowemu, oraz badanie towarów, znajdujących się bądź na składzie w tychże zakładach, bądź też transportowanych do nich;
- 2) przeszukiwanie zakładów handlowych i przemysłowych, podlegających urzędowemu dozorowi skarbowemu, przewidziane w odnośnych ustawach podatkowych oraz przepisach celnych;
- 3) rewizja dokumentów i ksiąg, znajdujących się w posiadaniu podatników, w granicach, zakreślonych w odnośnych ustawach, żądanie od podatników wyjaśnień co do okoliczności faktycznych, których znajomość potrzebna jest do wymierzenia podatku, opłaty lub cła, albo ustalenia, czy zachodzą warunki uwolnienia od tych danin.

Art. 4. Celem śledzenia czynów karygodnych w zakresie podatków spożywczych i monopolów państwowych organy wykonawcze mają prawo:

- a) dokonywać tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie towarów i innych przedmiotów, przewożonych i przenoszonych, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż pozostają w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego. W razie koniecznej potrzeby wolno przeprowadzać rewizję osobistą.

Tymczasowe zajęcie lub wzięcie w przechowanie ogranicza się do dni 8, po których upływie towary lub przedmioty winny być zwolnione, o ile zajęcie lub wzięcie w przechowanie nie będzie utrzymane w mocy przez właściwe władze podług obowiązujących ustaw.

Organ wykonawczy winien towary i inne przedmioty, zajęte i wzięte w przechowanie, odstawić do najbliższego urzędu skarbowego, względnie celnego lub urzędu gminnego, i tutaj starać się ustalić ich pochodzenie. Posiadaczowi zajętych towarów, względnie przedmiotów, który dowodnie wykaże tożsamość swej osoby, wyda organ wykonawczy poświadczenie wzięcia w przechowanie towaru, względnie przedmiotu, z dokładnym wymienieniem ilości i wagi, ewentualnie z dokładnym opisem tegoż w postaci protokołu. Jeżeli posiadacz zakwestjonowanych przedmiotów jest nieobecny lub nieznan, winien organ wykonawczy złożyć to poświadczenie w naj-

bliższym urzędzie gminnym. Posiadacz lub urząd gminny potwierdza odbiór poświadczenia na oryginale protokołu;

- b) przeprowadzać rewizję pomieszczeń, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie, że w nich złożone są lub ukryte towary, podlegające opodatkowaniu (oczeniu) lub opłacie stemplowej (karty do gry), albo przyrządy, służące do wyrobu takich towarów lub wyrobu produktów, będących przedmiotem monopolu państwowego.

Rewizja tego rodzaju pomieszczeń winna być przeprowadzona na polecenie władzy skarbowej conajmniej I instancji, a bez takiego polecenia, jeżeli zwłoka w jego uzyskaniu grozi niebezpieczeństwem zatarcia śladów przestępstwa skarbowego, organ wykonawczy może sam wydać zarządzenie przeprowadzenia rewizji i zarządzenie to wykonać.

Przy rozpoczęciu rewizji należy posiadaczowi pomieszczenia okazać zarządzenie jej przeprowadzenia, zwrócić jego uwagę na sankcje karne w razie usiłowania udaremnienia rewizji i starać się bez rozgłosu rewizję przeprowadzić.

Rewizję przeprowadza się w obecności organu miejscowej władzy bezpieczeństwa publicznego, o ile tylko jest to możliwe, oraz dwóch bezstronnych świadków.

Znalezione przy rewizji towary i rzeczy, co do których zachodzi podejrzenie, iż pozostają w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego, należy zająć, wziąć w przechowanie i pokwitować w sposób, powyżej pod a) określony.

Z odbytej rewizji sporządza się bezwzględnie protokół. O ile rewizja nie wydała rezultatów, należy wydać poświadczenie z wyniku odbytej rewizji.

- c) Odpis protokołu winien być bezwzględnie doręczony miejscowej policji państwowej; korzystając z ogólnych uprawnień, przysługujących władzom bezpieczeństwa publicznego przy ściganiu przestępstw, przewidzianych w ogólnej ustawie karnej, o ile przedmiotem dochodzenia są przestępstwa, ścigane w drodze sądowej, a popełnione w związku z przestępstwami skarbowymi.

Tego rodzaju dochodzenia mają organy wykonawcze przeprowadzać zasadniczo przy współudziale organów policji państwowej, a tylko gdyby tych organów nie było na miejscu — same, obowiązane są jednak w tym ostatnim wypadku donieść o wyniku dochodzeń najpóźniej do 24 godzin właściwej komendzie policji państwowej, właściwemu sądowi i właściwej władzy skarbowej.

Przy przeprowadzeniu tych dochodzeń należy stosować ogólne przepisy ustawy o postępowaniu karnym. Z zajęciem przy tych dochodzeniach towarów i rzeczami należy postąpić w sposób, przewidziany w punktach a) i b) niniejszego artykułu.

Art. 5. Jeżeli dochodzenia, przy których zachodzi możliwość wykrycia przestępstwa skarbowego, przeprowadzają funkcjonariusze policji państwowej

lub inne organy wykonawcze, to mają obowiązek zwrócić się do najbliższego skarbowego organu wykonawczego o współdziałanie.

W tym wypadku ma skarbowy organ wykonawczy stosować się do wskazówek tego, kto dochodzeniami kieruje, i o wyniku dochodzeń bezzwłocznie złożyć sprawozdanie właściwej władzy skarbowej. Znalezione przy tych dochodzeniach towary i rzeczy, co do których zachodzi podejrzenie, iż posłużyły do popełnienia przestępstwa skarbowego, o ile nie zostają jako dowody rzeczowe zajęte przez inną władzę, winien organ wykonawczy zająć i wziąć w przechowanie przy zastosowaniu przepisów art. 4.

Art. 6. Przy wykonaniu czynności urzędowych oraz przy ściganiu przestępców na gruntach lub w pomieszczeniach, służących dla celów wojskowych, organ wykonawczy obowiązany jest zgłosić się w pierwszej odnośnej zwierzchności wojskowej, tam się wylegitymować, okazać polecenie i prosić o asystencję.

Art. 7. Przy wykonywaniu czynności urzędowych w pomieszczeniach, należących do cywilnych władz państwowych, obowiązany jest organ wykonawczy zgłosić się u naczelnika danej władzy.

Art. 8. Organy policji państwowej, władze wojskowe, wszelkie inne organy państwowe i samorządowe obowiązane są udzielać bezzwłocznie czynnej pomocy zawsze, ilekroć skarbowy organ wykonawczy w celu dokonania czynności służbowych, których sam własnymi środkami wykonać nie może, o to się do nich zwróci.

Art. 9. Skarbowe organy wykonawcze winny pełnić służbę zasadniczo w mundurze lub być zaopatrzone w odznaki, wskazujące na ich charakter służbowy.

Co do umundurowania i odznak służbowych tychże organów wyda Minister Skarbu osobne przepisy.

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sołtan*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

38.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 15 stycznia 1924 r.

o poborze drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego.

Na mocy art. 1 ustęp 1 b) i art. 2 ustawy o prawie Skarbu Państwa i reformie walutowej z dnia

14 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 4 poz. 28) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1924 r. zarządzam co następuje:

Art. 1. Oprócz zaliczki na poczet podatku majątkowego, przewidzianej w części ostatniej art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 94 poz. 746), będzie pobrana druga zaliczka na poczet tego podatku.

Art. 2. Drugą zaliczkę (art. 1 nin. rozp.) opłacają:
1) wszyscy płatnicy, którym wymierzono pierwszą zaliczkę na poczet podatku majątkowego w myśl ostatniej części art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 94 poz. 746);

2) na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego nadto, oprócz płatników pod 1) wymienionych, także płatnicy woli od podatku obrotowego według niemieckiej ustawy o podatku obrotowym z dnia 24 grudnia 1919 r. (Dz. ust. Rzeszy str. 2157) w brzmieniu ustawy z dnia 8 kwietnia 1922 r. (Dz. ust. Rzeszy str. 373), a wykonywujący przedsiębiorstwa bankowe, kantory wymiany oraz przedsiębiorstwa pośrednictwa handlowego.

Art. 3. Za podstawę obliczenia drugiej zaliczki przyjmuje się:

1) dla płatników, wymienionych w ustępie 1 art. 2 niniejszego rozporządzenia kwotę przypisu pierwszej zaliczki;

2) dla płatników, wymienionych w ustępie 2 art. 2 niniejszego rozporządzenia dwukrotną pełną kwotą idealnego podatku obrotowego, obliczonego w wysokości 50% obrotu, osiągniętego w pierwszym półroczu 1923 r.

Art. 4. Wysokość zaliczki obliczona będzie przez przeliczenie na franki złote kwot przewidzianych w art. 3 nin. rozp. w następujący sposób:

1) dla płatników podatku gruntowego i budynkowego (ustęp 1 ostatniej części art. 32 powołanej ustawy o podatku majątkowym) według stosunku 1 frank złoty = 3.500 mk.;

2) dla płatników podatku przemysłowego (ustęp 2 ostatniej części art. 32 powołanej ustawy o podatku majątkowym) według stosunku 1 frank złoty = 30.000 mk.;

3) dla płatników podatku obrotowego, płatnego i idealnego (ustęp II ostatniej części artykułu 32 powołanej ustawy o podatku majątkowym i ustęp 2 art. 3 nin. rozp.) według stosunku 1 frank złoty = 12.000 mk.

Art. 5. Zaliczkę winni płatnicy sami obliczyć i wpłacić bez oddzielnych zawiadomień w dwóch równych ratach, płatnych w następujących terminach:

- pierwsza rata w czasie od 25 stycznia do 25 lutego 1924 r.;
- druga rata w czasie od 26 lutego do 26 marca 1924 r.

Art. 6. Kwoty zaliczki obliczone we frankach złotych mogą być wpłacane:

1) markami, według kursu franka złotego, określonego przez Ministra Skarbu w myśl art. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044), a ogłaszanego w Monitorze Polskim;